



☯ Nemám rád představu, že existuje nějaká hranice mezi tím, co bylo kdysi, a tím, co je teď. Podle mě je všechno spíš volný proud, postupný vývoj. ☯

Kde se historie setkává se SOUČASNOSTÍ

V pouhých sedmadvaceti letech patří **Edgar Jayet** mezi nejnadějnější jména interiérové architektury a designu. Autorské kolekce, kterým dává vzniknout ve svých studiích – jedno se nachází v Paříži, druhé v Benátkách –, plní stránky předních časopisů. To benátské se dokonce dostalo do nového vydání průvodce Venice City Guide od Louis Vuitton. Espritu vyprávěl, kudy vedou jeho cesty ke kráse.

Text: Martin Váša

Edgar Jayet se připojuje k hovoru a omlouvá se za zpoždění, zasekl se v notoricky ucpané dopravě na Manhattanu cestou z raní schůzky s truhláři. Probírali apartmá na Páté avenue, tedy jednu z řady zakázek, které v současnosti jeho studio vytěžují. A zatímco podobné realizace často zůstávají veřejnosti skryté, jeho autorská tvorba se prakticky od samého začátku těší neobvyklému mediálnímu pokrytí.

Dnes už vyhlášený interiérový architekt a designér se přitom dostal do povědomí relativně nedávno – v roce 2021, kdy ve spolupráci s umělcem Victorem Fleurym Ponsinem získal prestižní ocenění Grand Prix Van Cleef & Arpels na festivalu

Design Parade ve francouzském Toulonu. Jejich ložnice určená ke šlofikům vycházela z díla Alberta Camuse. Tehdy byl Edgar, pařížský rodák, ještě stále studentem na École Camondo, sesterské instituci Musée Nissim-de-Camondo.

Ve stejném roce založil studio nesoucí jeho jméno, a to na poměrně prosté myšlence: abyste mohli přijít s něčím současným, je potřeba se nejen ohlédnout do minulosti, ale také jí za to pak přiznat patřičný kredit.

Skvělými příklady jsou dvě z jeho posledních kolekcí: La Bouillotte a Unheimlichkeit. Zatímco první jmenovaná vypráví dávno zapomenutý příběh všudypřítomné lampy, která původně slouži-



Francouzský interiérový architekt a designér Edgar Jayet založil své stejnojmenné studio v roce 2021, v současnosti má pobočku v Benátkách a v Paříži.

●● Láká mě pohybovat se na hraně s uměním. Nebo dokonce filozofií. Už na lyceu jsem se rozmýšlel, jestli nepokračovat spíš studiem filozofie a literatury. ●●

la k hazardní karetní hře z dob Ludvíka XVI., druhá vzdává hold freudovskému konceptu – onomu silnému pocitu povědomosti, který můžete zažívat i při pohledu na objekt, u něhož si přitom vůbec nejste jisti stylem či dobou, z níž pochází. Nejnovější kolekci představí v Paříži už 5. června. Také o ní v rozhovoru vypráví.

Vzpomínal jsem, kdy jsem na vás natrefil poprvé: bylo to v červenci 2023. Navštívil jsem tehdy na pár dní Benátky, měl jsem pronajatý byt ve čtvrti Castello, kousek od vašeho studia, které jsem tím pádem každý den míjel. Jeho minimalistický design ve staříčkém obouchaném sousedství vyčníval. Pokud mě paměť neklame, jednoho dne se tam dokonce konal večírek. Hosté postávali i venku a mně připadalo, jako by se tam sjeli ti nejstylovější lidé z celého města.

To musel být náš skromný opening! Zastavil jste se?

Kdepak, tehdy jsem ještě vůbec netušil, čeho jsem svědkem, ale poznačil jsem si vaše jméno a od té doby ho neustále vídám v časopisech o architektuře a interiérovém designu, od mezinárodních edic Architectural Digest přes Milk až po zbrusu nový francouzský Harper's Bazaar Intérieurs. Ať už je to tisk, anebo váš instagram, ze všeho, do čeho se pustíte, čiší krása. Co pro vás znamená?

Řekl bych, že krása je stěžejním aspektem nejen mojí práce, ale také mého života. Vnímám ji jako samotnou podstatu, dává mi strukturu. A myslím, že jsem si už jako dítě dobře uvědomoval, do jaké míry nás ovlivňuje a jaké potěšení nám dává. A zároveň že se na ní všichni můžeme nějak podílet – že ji můžeme spoluvytvářet.

Vzpomínáte si na konkrétní moment, kdy vám to došlo?

Jako první si vybavuji, jak mě táta každý víkend brával po pařížských pamětihodnostech. Jednou

to byla Opera, jindy Vítězný oblouk, pak zase Eiffelova věž... A já jsem byl pokaždé v němém úžasu. Ještě dnes si vybavuji ten komplexní pocit, co jsem ze všech těch staveb měl: na jedné straně se mi šileně líbily, na druhé se mě zmocňoval smutek, protože jsem si chtěl kousek té krásy odnést s sebou. A tak jsem sbíral takové ty sošky monumentů, co nabízejí pouliční prodejci turistům. Hraček jsem moc neměl, zato jsem měl bedny, které těmito modýlky přetékaly. Neustále jsem je studoval a myslím, že jsem díky nim už v poměrně útlém věku nabyl smyslu pro proporce. Odtud nejspíš pramení i má sběratelská posedlost. Pořád se obklopuji krásnými věcmi, jen dneska už to jsou spíš objekty s historií a významem.

Jaký byl u vás doma vztah k interiérovému designu?

Nijaký. Moji rodiče se rozvedli a já si dovoluji tvrdit, že ani u jednoho z nich nikdy interiérový design nehrál důležitou roli. A tím pádem ji dlouho nehrál ani v mém životě. Nábytek se kupoval z ryze praktických důvodů. Moje vášeň pro krásné objekty a historii tedy určitě není daná prostředím, ve kterém jsem vyrůstal. Rodiče pracovali v oblasti komunikace. Nepředstavujte si PR, a už vůbec ne nic designového, ale i tak vnímám jako štěstí, že jsem je mohl sledovat při práci. Vždy říkám, že mít jedno dítě je jako mít malého psa – můžete je vodit všude s sebou. A tak mě všude vodili a já jsem do sebe nasával, co se dalo.

Když k tomu přičtu, že jste se už ve třinácti letech dostal do švýcarské designové legendy Vitra na studijní program zaměřený na PR, začíná mi to do sebe zapadat. Bylo to právě tam, kde jste zjistil, jak důležité je v tomto oboru být vidět?

No, tehdy byla jiná doba. Měl jsem za úkol obvolávat magazíny a žádat je o kopie veškerých zmínek, které v nich o značce vyšly. Vitra přitom už tehdy byla obrovsky známá... Mám nicméně za to, že se o mně píše především díky upřímným vztahům, které udržuji s novináři. Občas někde samozřejmě vyjde článek, o kterém jsem předem neměl ani tušení, ale většina výstupů skutečně vzniká na základě dlouhodobého přátelství. Spouště novinářů vděčím i za to, jakým směrem

se moje kariéra ubírá. A to už od dob vítězství na Design Parade, kdy jsem byl stále student, neměl jsem ještě ateliér, dokonce jsem ani nevěděl, jak klientovi vystavit fakturu.

Je na vašem způsobu práce něco, co se od té doby nezměnilo?

Vždycky mi záleželo na tom, aby všechno, co dělám, mělo smysl. Na interiérovém designu je totiž přirozeně něco velmi povrchního, jsou to v podstatě doplňky. Mě přesto láká pohybovat se na hraně s uměním. Nebo dokonce filozofií. Už na lyceu jsem se rozmýšlel, jestli nepokračovat spíš studiem filozofie a literatury. Nakonec jsem přece jen nastoupil na École Camondo se zaměřením na interiérovou architekturu a produktový design, touha dostat do svojí práce trochu hloubky nicméně přetrvala.

Stejně jako inspirace minulostí.

Nemám rád představu, že existuje nějaká hranice mezi tím, co bylo kdysi, a tím, co je teď. Takové to stavění historie a současnosti do opozice příliš nechápu. Podle mě je všechno spíš volný proud, postupný vývoj. V dnešní době, kdy máte na Instagramu tolik účtů sdílejících archivní kousky, je poměrně snadné inspirovat se minulostí. Myslím, že bychom se ale měli vrátit k akademičtějšímu přístupu k práci a přiznávat, odkud naše myšlenky pramení. Vždyť tomu tak bylo i dříve: žák kopíroval svého mistra a jednoho dne se mu třeba podařilo vytvořit mistrovské dílo také.

Jak jste se dostal k lampě, která se používala ke karetní hře za Ludvíka XVI. a byla inspirací pro vaši kolekci osvětlení La Bouillotte?

Jednoho dne jsem si jí všiml v Louvru, byla vystavená mezi dekorativním uměním – a já ji překreslil. Fascinovala mě, je to vlastně docela vtipný příběh... Původní lampa je totiž natolik niche, že už nikdo ani nezná její pravé jméno, přitom je v současné podobě úplně všude. Stal se z ní bezmála popkulturní objekt. Našel byste ji v každé ministerské kanceláři, u každého právníka, notáře i doktora ve Francii, dokonce i v každé hale novozbohatlického bytu na Páté avenue tady v New Yorku. Z důvodu, který ani nedokážu vysvětlit, se stala symbolem statusu, bohatství, vkusu. Pokud jste

Kolekce La Bouillotte vychází z lampy, která se používala ke karetní hře za Ludvíka XVI.
Navzdory tomu, že je dnes všudypřítomná, zná její příběh jen málokdo.



byl v šedesátých, sedmdesátých nebo osmdesátých letech ve Francii úspěšný, musel jste ji doma mít. Byla takovým štemplem vysokého intelektu.

Proč jste se pak spojil zrovna se značkou Delisle?

Věděl jsem, že na to potřebuji spolupracovat s někým, kdo má v tomto směru silný odkaz – a Delisle je nejstarší francouzská společnost se specializací na výrobu lustrů. Navíc buillotte dříve vyráběli. Obzvlášť populární prý byla v osmdesátých letech, kdy bylo běžné, že si ji odcházející ministři odnášeli z kanceláře na památku, a tak se neustále objednávala nová.

Myslíte, že ministři znali její původ?

Nezná ho nikdo! (směje se) Původně lampu tvořily pravé svíce a stínítko, které se dalo snižovat podle toho, jak svíce hořely, ale nikdo se nepoza-

stavuje nad tím, že tahle funkce postrádá smysl, když už se svíce dávno nahradily umělými. Stejně tak dnes nikdo neví, že tácek vespod lampy sloužil k odkládání karet. Sice po karetní hře dostala jméno – je to, jako byste pojmenovali lampu poker –, ale slovo buillotte zároveň ve francouzštině označuje takové ty hřejivé lahve na vodu, co si můžete dát do postele, když je vám zima. Pokud tedy někdo jméno lampy znal, možná si myslel, že to souvisí s nimi. A protože to nedávalo smysl, mávl nad tím rukou...

Platí, že na každé kolekci spolupracujete s někým jiným?

Není to pravidlo. A už vůbec ne pokud jde o řemeslné dílny. Záleží mi na tom, abych s nimi měl dobré, dlouhodobé vztahy, protože pak můžu porozumět jejich práci a naše komunikace je efektivnější. K řadě z nich se vracíme. Našel byste je

ve Francii, Itálii i New Yorku a každá se specializuje na něco jiného – v jedné se zaměřují na dýhu, jinde jsou nepřekonatelni v intarzií...

Povězte mi ještě o kolekci Unheimlichkeit.

Vychází z freudovského konceptu, který je pro mou práci velice důležitý. Dlouho jsem přemítal nad tím, jak onen pocit, že něco znáte, přestože si to neumíte zařadit, přeložit do kolekce nábytku. Došlo mi to, když jsem v pařížských muzeích studoval nábytek z osmnáctého století: odmyslete si všechnu tu rytbu a zlaté lístečky a můžete si všimnout, jak nádhernou strukturu každý kus má. Pod vším tím zdobením se skrývá opravdu neuvěřitelná technická zdatnost. Jak jsem říkal, záleží mi na tom, abych rozuměl tomu, jak naši řemeslníci pracují, a snad díky tomu jsem si lépe uvědomoval rám nábytku před sebou. Jeho kla-

●● Benátky mi připadaly jako správná volba. Jak jsme se bavili na začátku, je pro mě důležité být obklopený krásou. ●●



Kolekce Unheimlichkeit se inspirovala freudovským konceptem a sestává z nábytku, který působí velmi povědomě, přestože je obtížné ho zařadit do určitého období nebo stylu.

sickou proporci, jeho tradiční techniku zpracování i samotný materiál, jako je například dřevo hrušně. A tak jsem vytvořil kolekci, která vám možná bude něco připomínat, aniž byste dovedl říct, jestli je to něco z osmnáctého století, dvacátých let století minulého, jestli je to z poválečné doby, anebo ze současnosti.

Máte oblíbené období, ke kterému se neustále vracíte?

Mám vášně pro secesi. Kolekce Unheimlichkeit je toho ostatně důsledkem, Vídeň konce devatenáctého století mě fascinuje už od školy. A nejen Vídeň, ale celá střední Evropa. Proto jsem tak rád, že spolu můžeme vést rozhovor.

Znáte Prahu?

Přiznám se, že jsem ji nikdy nenavštívil, ale mám to v plánu. Franz Kafka je jedním z mých nejmilějších autorů, jeho knihy jsou pro mou práci zásadní. Kafkovo dílo je podle mě velmi unheimlichkeit.

Před lety jsem mluvil s francouzskou novinářkou a autorkou Sophií Massalovitch, která se podílela na pražském průvodci Louis Vuitton, a ta zmiňovala habsburskou linku protínající Prahu, Vídeň i Benátky, kde dnes žijete.

Jeden z důvodů, proč mě Benátky tolik přitahují, je nepochybně i tento jejich „vídeňský“ aspekt. Téměř kdekoli si tu můžete objednat sachr a slavné tabarro – nádherný černý plášť nošený do opery – je inspirovaný vojenskými uniformami z dob, kdy Benátky patřily do habsburské monarchie.

Proč jste vlastně přesídlil právě tam?

Poprvé jsem je navštívil v roce 2018. Přijel jsem tehdy za přáteli a měl možnost město poznat opravdu dobře. Naprosto mi učarovalo. Později – po vítězství na Design Parade a absolvování školy – jsem si na Benátky vzpomněl, když jsem si říkal, že se musím odstěhovat z Paříže. Chtěl jsem uniknout před tou předem nalinkovanou kariérou, která by mě tam jako začínajícího designéra nepochybně čekala. Cítil jsem potřebu vzrušení a také jsem toužil po zahraniční klientele, která by mé práci dala mezinárodní význam. Benátky mi připadaly jako správná volba. Jak jsme se ba-

vili na začátku – je pro mě důležité být obklopený krásou.

Tak to se vám v Praze bude líbit! Co do architektonických stylů je tak bohatá, až máte pocit, jako byste tu mohl najít všechno. Mimochodem, na Václavském náměstí nedávno po rozsáhlé rekonstrukci otevřeli legendární Grandhotel Evropa. V historické části budovy stále najdete salonek, kde proběhlo Kafkovo jediné autorské čtení v Praze...

Tam se musím podívat!

Prozradíte mi ještě, co vás čeká po návratu z New Yorku?

Začátkem června představím nejnovější kolekci, která mou vášně pro secesi a středoevropskou kulturu odráží. Vždycky jsem věděl, že jí jednou vzdám hold nějak doslovněji. Skvělou příležitostí bylo, když mě oslovil Romain Morandi, galerista ze Saint-Germain-des-Prés, který se specializuje na design a dekorativní umění od konce devatenáctého století. Nabídl mi, jestli bych s ním nechtěl spolupracovat na kolekci, a vzešlo z toho sedm kousků, které zasadíme do dialogu s naprosto překrásnými dobovými kousky z Romainovy sbírky.

Když už zmiňujete Saint-Germain-des-Prés, proč jste se vlastně po roce a půl v Benátkách rozhodl otevřít studio i v rodné Paříži?

Benátky jsou senzační místo na PR, ale když dojde na samotný byznys, s Paříží se rovnat nemožnou. Já jsem nicméně rád na cestách, takže mi to vyhovuje. Vlastně bych řekl, že cestování je nejmilejším aspektem mé práce.

A kde se cítíte nejvíc doma?

V Benátkách. Když jsem se do nich stěhoval, neuměl jsem ani slovo italsky a znal tam pouze dva lidi. Protože jsem ale uměl veslovat, přihlásil jsem se do veslařského klubu a poznal nové přátele. Dnes už mluvím italsky plynule a můj domov je tam. Zrovna pracujeme na novém prostoru, kde bychom v Benátkách mohli hostit naše klienty. Občas se musím štípnout, abych se ujistil, že se mi to všechno jen nezdá...